

YRMEÄ YKSISARVINEN

PIP BIRD

KUVITTANUT DAVID O'CONNELL
SUOMENTANUT SUSANNA SJÖMAN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

SOKKELOINEN KRISTALLIKAIVOS

YKSISARVIS-

KOULU

ASUNTOLAT

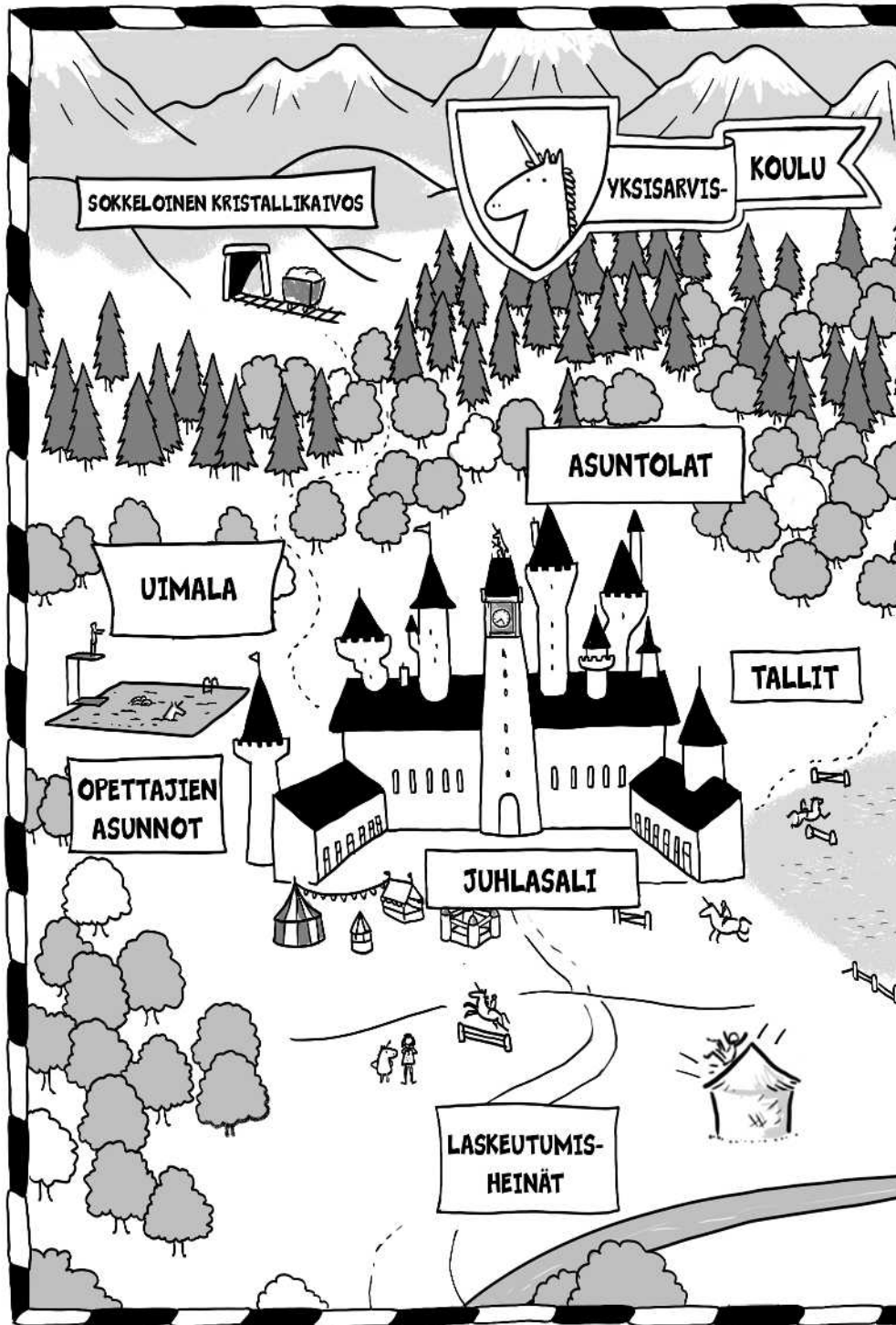
UIMALA

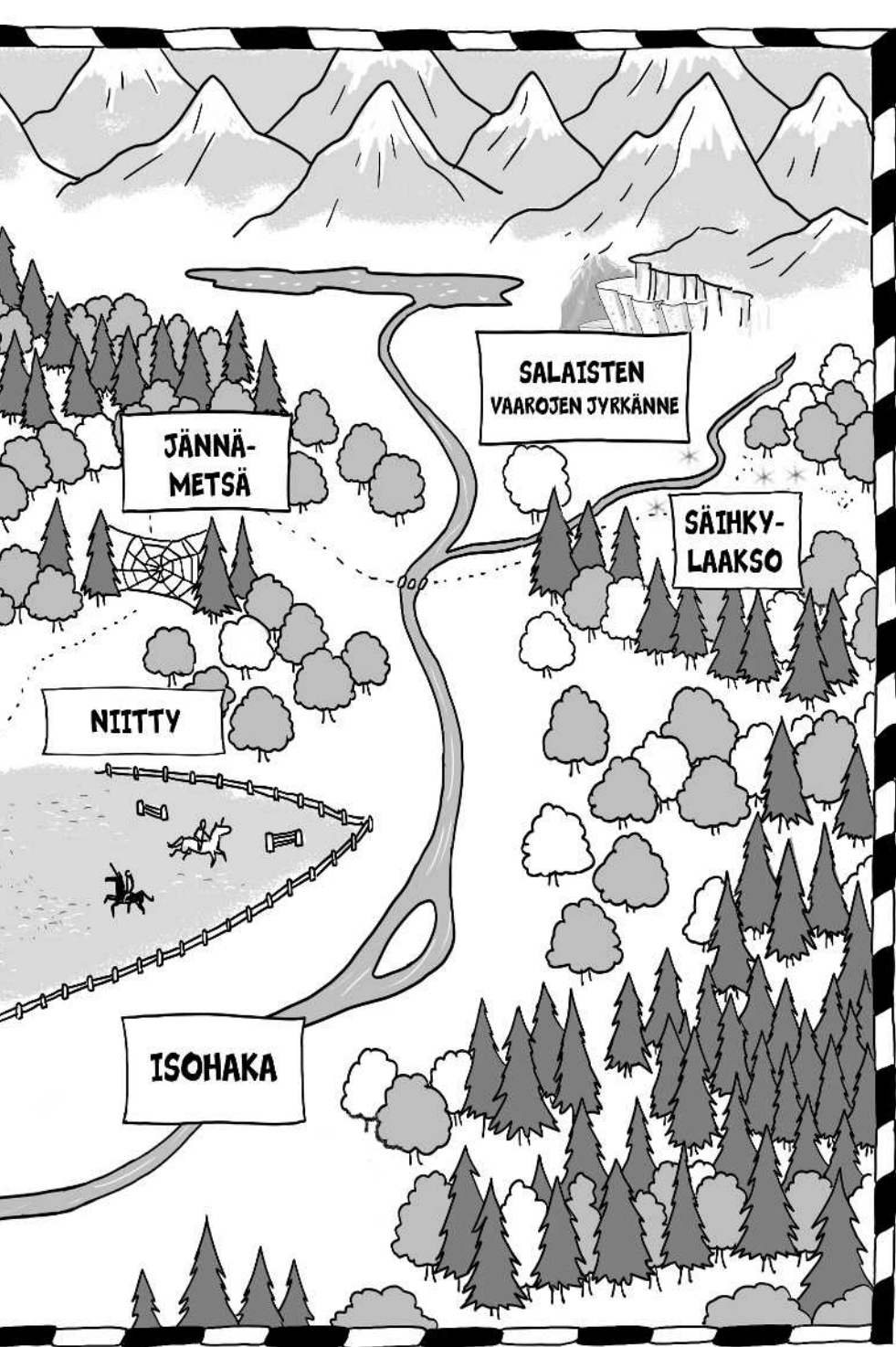
TALLIT

OPETTAJIEN
ASUNNOT

JUHLASALI

LASKEUTUMIS-
HEINÄT

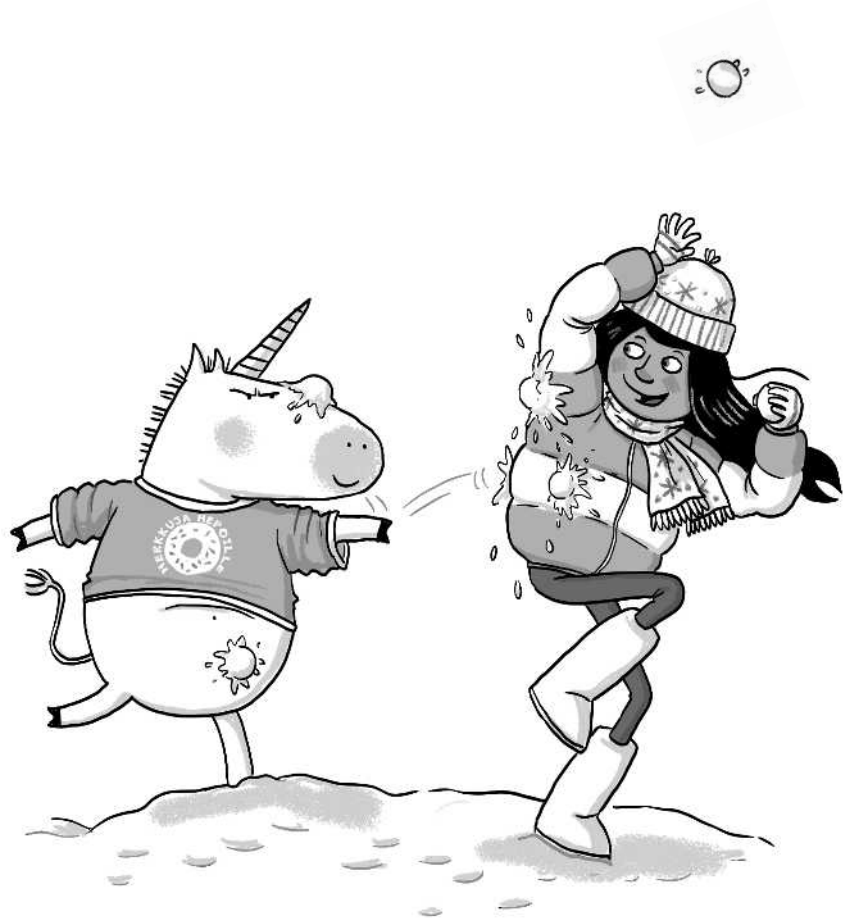
JÄNNÄ-METSÄ

SALAISTEN VAAROJEN JYRKÄNNE

SÄIHKY-LAAKSO

NIITTY

ISOHAKA

Sisältö

Ensimmäinen luku: Joulukouluun!	9
Toinen luku: Talvinen ihmema	21
Kolmas luku: Sukellus teatterin valtakuntaan	43
Neljäs luku: Harjoitukset alkavat	61
Viides luku: Jouluinen taikalaukka	75
Kuudes luku: Luminen jättilätytys	93
Seitsemäs luku: Juhlavalmisteluja	105
Kahdeksas luku: Esitys alkaa!	123
Yhdeksäs luku: Lahjojen aika	139

ENSIMMÄINEN LUKU

Joulukouluun!

”Katso, täällähän on lunta!” Mira huudahti innoissaan ja pongahti ulos autosta urheiluhallin parkkipaikalla.

Rani astui kadulle pikkusisarensa perässä ja katseli ympärilleen. ”Tuo on kyllä ihan vain *loskaa*”, hän sanoi nyrpistäen nenäänsä.

Mira astui lähemmäksi pientä kinosta, joka kieltämättä oli hiukan *loskamainen*. Ja harmaa.

”Minusta seassa on vähän valkoistakin”, hän sanoi.

Hän oli ollut aivan innoissaan jo edellisenä iltana nähdessään lumihiihtäleiden leijuvan ilmassa. Miran äiti ja isä olivat arvelleet, ettei lumi luultavasti pysyisi

maassa aamuun saakka, mutta Mira oli ollut aivan varma, että sitä riittäisi leikkeihin asti. Jouluun oli enää viikko, ja hän oli jo *päiväkausien ajan* suunnitellut tekevänsä kaikenlaista HAUSKAA, mitä lumessa voi puuhata.

”Eihän tuosta saa edes lumipalloa aikaiseksi”, Rani viisasteli Miran läträtessä märässä lätäkössä.

”Aika lähteä, tytöt”, äiti huikkasi kiireisenä.

”Ettehän halua myöhästyä Yksisarviskoulusta.”

Äiti oli oikeassa, Mira ei missään nimessä haluaisi saapua myöhässä Yksisarviskouluun! Yksisarviskoulu oli nimittäin hänen mielestään kaikkein parasta koko maailmassa. Pian hän tapaisi jälleen PYY:nsä (Parhaan Yksisarvisystävänsä), pääsisi jännittäville taikalaukoille ja voisi osallistua taianomaisiin seikkailuihin.

★ Joulukouluun! ★

Jopa normaalit oppitunnit olivat Yksisarviskoulussa miljoona kertaa kiinnostavampia kuin tavallisessa koulussa, olivathan paikalla myös yksisarviset!

Mira, Rani ja äiti kävelivät urheiluhallin parkkipaikan reunalle, missä Yksisarviskouluun johtava taikaportti sijaitsi visusti piilossa pensaiden suojassa. Kokonainen jono lapsia odotti puskiensa luona pääsyä kouluun. Jokaisella heistä oli yllään värikäs jouluvillapaita.

Joulu oli Mirasta *ihan paras* aika vuodesta. Hänestä oli hauska katsella, kuinka hengitys höyrysi kylmässä ilmassa, nähdä puiden kimaltelevan pakkasessa ja istua mukavasti sisätiloissa kuuman kaakaomukillisen ääressä. (Mira arveli, että hänen ahneenpuoleinen yksisarvisystävänsä Teppo saattaisi myös pitää kuumasta kaakaosta.)

Mira tarkisti nopeasti, että hänellä oli varmasti mukanaan kaikki tarvittava. Koulurepussa oli MONTA PARIÄ lämpimiä villasukkia (jotka äiti oli sujauttanut sinne), herkkuja Tepolle, penaali ja lisäksi se kaikkein tärkein: *Satu legendaarisesta Tuiskuratsusta*.

Joka vuosi Yksisarviskoulun punaluokkalaiset esittivät joulunäytelmän. Luokanvalvoja neiti Sähkösarvi oli antanut heille näytelmän käsikirjoituksen luettavaksi edellisen lukukauden lopussa. Mira osasi näytelmän ulkoa ja toivoi salaa, että hän ja Teppo saisivat pääroolit Tuiskuratsuna ja Lumilapsena.

Oli tullut aika siirtyä taikaportin läpi Yksisarviskouluun, ja Rani pyysi äitiä palaamaan sivummalle muiden vanhempien luokse.

Äiti halasi ja suukotti kumpaakin tyttöä erikseen ja vannotti heitä varmaan kahdeksattakymmenettä kertaa pukeutumaan lämpimästi.

”Onkohan Yksisarviskoulussa lunta?” Mira kysyi sisareltaan.

”Vain siinä tapauksessa, että joku tanssii lumitanssin”, Rani vastasi.

”Mikä ihme on lumitanssi?” Mira kysyi.

Rani huokaisi syvään. ”Se on aika vaikea. Ainoastaan keltaluokkalaiset osaavat sen askeleet. Sinä et luultavasti oppisi sitä ikinä.”

Miran silmät kapenivat viiruiksi. Hän ei aina uskonut kaikkea, mitä Rani sanoi, mutta hän ei myöskään halunnut ottaa turhia riskejä. Etenkään sellaisessa asiassa, joka liittyi jotenkin yksisarvisiin.

Rani oli käynyt Yksisarviskoulua paljon kauemmin kuin Mira ja jaksoi muistuttaa pikkusiskoaan siitä, kuinka MONTA mitalia hän oli jo ehtinyt voittaa.

”Voisitko nyt vain opettaa minulle lumitanssin?”

Mira kysyi.

”No hyvä on sitten”, Rani vastasi. ”Sinun täytyy kyykistyä kuin sammakko ja tömistellä sitten ympäriinsä kädet ilmassa heiluen. Samalla sinun täytyy myös murista.”

Mira kyykistyi niin pieneksi kuin kykeni.

”Sulje vielä silmäsi, niin pääset paremmin tunnelmaan”, Rani ehdotti.

Mira alkoi tanssia lumitanssia. Hänen askeleensa liukastelivat loskaisessa maassa, mutta muuten tanssi ei tuntunut ylivoimaisen vaikealta. Hän oikein ihmetteli, miksi Rani oli moisesta varoittanut.

”Kuule, Mira...”

Mira aukaisi silmänsä. Hänen ystävänsä Darla katseli häntä huolestuneen näköisenä vieressä. Muut oppilaat kävelivät hiljaa pois päin heistä.

”Tanssin tässä vain lumitanssia”, Mira sanoi.

”Ahaa, minä kun luulin, että sinulla on todella kiire vessaan.” Darla kelasi pyörätuolillaan Miran viereen taikaporttijonossa, ja he tekivät jo perinteeksi

muodostuneen ylävitostervehdyksen. Darlalla oli yllään sateenkaariraitainen takki ja siihen sopiva pipo.

”Onkohan Raheem jo tullut paikalle?” Mira kysyi. Samalla hän pohti, että lumitanssi olisi varmaankin ollut näyttävämpi esitys, mikäli useampi oppilas olisi osallistunut siihen.

Darla osoitti sormellaan kohti pyörätelineitä, joiden luona Raheem hyppeli omituisesti. ”Hän on pomppinut tuolla lailla jo jonkin aikaa, ja sitä ennen hän luki ääneen satua nallekarhuista”, Darla sanoi ja piti pienen tauon. ”*Ihan kaikki* vaikuttavat käyttäytyvän jotenkin oudosti tänään.”

Raheemin jalkaan oli tarrautunut kiinni pieni tyttö. Hän on varmaankin Raheemin pikkusisko, Mira mietti. Myös Raheemin isä oli paikalla ja yritti

saada kovaäänisesti kiljuvaa pikkutyttöä irrottamaan otteensa.

”Hän palaa ihan pian kotiin, Tia!” isä sanoi.

Tyttö parkui kahta kauheammin. ”Haluan tulla sun mukaan!” hän nikotteli.

Raheem katsoi isäänsä anovasti.

”Se ei ikävä kyllä ole mahdollista, Tia-kulta”,
Raheemin isä sanoi.